

at kunne benytte Finantsloven dertil, troer jeg, man heraf vil see, kun er smukt klingende Ord. Det er Noget, som kan friste Folk til at troe, at vi, uagtet vi lægge Magten aldeles i Ministerens og Kommunens Haand, dog beholde et heelt Herredømme, men jeg vil raade meget til ikke at lade den Art Ord, som i Virkeligheden ikke indeholder Noget, faae videre Indpaa. Naar det ærede Medlem behandler mine Forslag, som om de hidrørte fra en vis Indbildningskraft, saa skal jeg gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at de hidrøre fra Betragtning af en Mængde historiske Forhold, fra Betragtning af Forhold, som have fundet Sted heri Staten, og endelig fra Betragtning af, hvad der vil være den ganſte simple Følge af et Forhold som det, her bliver ſkabt; thi vi ſtabe Juſtitsministeren og Kommunalbeſtyrelsen til i Fællesſkab at være en Politikſtat i Staten, medens Kongen er reent udenfor, og det kun er Ministeren, der har at ſørge for, at Politiet bliver ordnet, og at den bliver ſat i Epidſen for det, som han vil. Der er ikke Spørgsmaal om os; vi ere ſatte udenfor, og den ærede Miniſter ſtaaer under de Herrers Varetagt, som mene, at Vidraget ſkal ſlaaes ſaſt i Loven og ikke berøres af Finantsloven; han ſaaer under deres Varetagt denne Sum af 38,000 Rdl., og han kan alſaa i Forbindelse med Kommunen ordne Politiet ſaaledes, som han og den til enhver givne Tid finder det forſtaandigt, og ſelv om det Tidspunkt ſkulde komme, da der gives, hvad man kalder den moralske Beſtyttelse til Tumultuanter, ſom forſtyrre os i vor Nærværelſe her, ſaa have vi ikke det ſimple Middel, at vi kunne ſige til Politiet: „I have ikke gjort Eders Pligt, og derfor ſhulle I ingen Penge have“. Man ſkal huſte paa, hvad denne moralske Beſtyttelse kan bruges til, og her ere vi ikke paa noget ubekjendt Gebeet; thi det er ikke længe ſiden, at vi lærte den praktiſte Benyttelſe deraf at kjende. Jeg vilde imidlertid gjøre Uret — ſkjøndt jeg kunde forfølge denne Forhandling længe og tage Stykke for Stykke af de Punkter, ſom have ligget for — om jeg forſatte denne Diskuſſion længere. Jeg er overbeviſt om, at man ikke vinder nogen Enkelt Overbeviſning for denne Sag; den Eneſte, ſom jeg havde haabet at

vinde derfor, er den ærede Juſtitsminiſter, og den, ſom nærmest vil komme til at fortryde, at han ikke er gaaet ind paa Forſlaget, er netop den ærede Miniſter; thi han giver derved fra ſig den Magt og den Støtte, ſom han vilde have her i Thinget ved at ſtaa i Forbindelse med det gjennem Finantsloven, og han ſtiller ſig ligeoverfor en Myndighed, for hvilken han er halv fremmed, og paa hvilken han ikke har lovlig Indflydelse nok for at nøde den til Noget, ſom den ikke vil. Den ærede Miniſter troer meget paa ſin Indflydelse, og jeg ſkal gjerne tillægge ham ſaa ſtor en ſjælelig, aandelig og legemlig Magt, han forlanger; men der har været mægtigere og faſtere Mænd end han, Mænd, ſom i deres Liv have været mere prøvede og forſøgte end den ærede Miniſter, ſom ere blevne overraſkede, idet de have givet ſig hen til et ſaadant Foretagende og opgivet den Styrke, ſom ligger i at ſtaa i Forbindelse med den lovgivende Magt. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ſte Valgkreds (Jacobſen) har bebreidet mig den Maade, hvorpaa jeg har omtalt den kommunale Repræſentations Optraaden i dette Punkt. Jeg ſiger, og jeg ſkal gjentage det, at derſom den var kommen med ſin Begjæring her til Folkethinget, og havde den indklædt den i en anden Form, end den har gjort, ſaa ſkulde jeg ikke have talet et Ord derimod, men den har ſtillet ſig ved ſin Skrivelse og ſin Begjæring ind imellem dette Things Afſtemning og det andet Thing; det er muligt, at det i dette Tilfælde er uden Betydning, men det kan blive til en overordentlig ſlet Bane, ſom vi gjøre beſt i at bidrage vort til at vænne den af med. Der maa lægges Mærke til, at hvor vi tidligere have haft Anledning — og uheldigviis — til at ſtrides og kæmpe om det ſamme Princip ſom her, har det været gjennem Finantsloven og i det ſibte Dieblik, ſaa at, naar den ikke kom ud, ſtod Statsmaſtineriet ſtille, og vi have da opgivet vor Ret og underkaſtet os, hvad vi kaldte ubillige Forlangender, kort ſagt, vi have hjulpet os igjennem ſaa godt vi kunde. Men her er nu et Tilfælde, hvor det ikke har noget Væſentligt paa ſig, om vi opgive vor Paaſtand eller ikke; derſom vi ikke opgive den, kan Loven maatte ikke komme igjennem; men kommer